

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **D. J.**, státní příslušnost Gruzie, bytem H. 395/9, P. 1, zastoupený JUDr. Jaroslavem Hoškem, advokátem, se sídlem Na Příkopě 958/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-170469-3/SO-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá žalobou zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „žalovaný“ nebo „odvolací orgán“), zamítlo jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 10. 2014, č. j. OAM-220-16/ZM-2014. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle § 44a odst. 10 ve spojení s § 46e odst. 1 a ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu (ve formě zaměstnanecké karty), neboť byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

Žalobce v jediném žalobním bodu namítá, že správní orgán porušil povinnost vykládat ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ústavně konformním způsobem,

neboť v něm nezohlednil dopad rozhodnutí na jeho rodinné vztahy podle čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce si je vědom, že správní orgán I. stupně zamítl jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož byl pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 3. 2014 pod sp. zn. 2 T 337/2013(dále jen „trestní soud“). Namítá, že v rozhodnutí nebylo zohledněno odůvodnění rozsudku trestního soudu, který mu neuložil trest vyhoštění, jelikož měl prokázaný vztah s družkou, na údaje k její osobě žalobce odkázal na obsah trestního spisu. Žalobce neshledává důvod, aby správní orgán zaujal z hlediska ochrany jeho rodinných vztahů jiné stanovisko, než trestní soud.

Žalobce se neztotožňuje s vyjádřením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že správní orgán I. stupně neměl „*povinnost posoudit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení.*“, ani s vyjádřením, že neuložení trestu vyhoštění trestním soudem nebrání správnímu orgánu zamítnout žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalobce si je vědom rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ve věcech zrušení povolení k pobytu a rozsudku ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, zdůrazňuje však povinnost správních orgánů interpretovat právní předpisy ústavně konformním způsobem, jestliže existuje více možných výkladů právní normy, je nutno aplikovat ten, který je v souladu s ústavním pořádkem. V případě, že by byl narušen princip materiálního právního státu, tedy zájem na ochraně rodinného života dotčené osoby, je zapotřebí užít „zmírňujícího“ správního uvážení. Navrhuje proto zrušení jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

V písemném vyjádření k žalobě navrhl žalovaný zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobce směřuje dva instituty, a to trest vyhoštění podle trestního zákoníku a povolení k dlouhodobému pobytu podle zákona o pobytu cizinců. Byť trestní soud neuložil žalobci trest vyhoštění, není vyloučeno, aby správní orgán I. stupně z důvodu existence pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, zamítnul žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

Žalovaný vysvětlil rozdílný režim následků rozhodnutí obou institutů. V případě uložení trestu vyhoštění zaniká cizinci platnost povolení k dlouhodobému pobytu právní mocí rozsudku, kterým byl cizinci takový druh trestu uložen (odkázal na § 46 odst. 1 a § 62 odst. 1 zákona o cizincích). Správní orgán I. stupně v takovém případě by usnesením zastavil řízení o žádosti cizince, podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť cizinci by zaniklo právo, kterého by se řízení týkalo. Žalobci ale nebyl uložen trest vyhoštění, z tohoto důvodu platnost jeho povolení k dlouhodobému pobytu nezaniká právní mocí rozsudku (jako je tomu u trestu vyhoštění), nýbrž povolení k dlouhodobému pobytu se zrušuje, případně žádost o vydání, či prodloužení platnosti, povolení k dlouhodobému pobytu se zamítá (odkazuje na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců). Tento režim nelze užít, pokud by žalobci byl soudem uložen trest vyhoštění, ten je ve svých důsledcích citelnější, než zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť po dobu výkonu trestu vyhoštění je cizinci pobyt na území České republiky zcela odepřen. Oproti tomu v případě zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu pravomocného odsouzení pro trestný čin, je oprávněn žalobce pobývat na území České republiky např. na základě krátkodobého víza nebo v rámci krátkodobého pobytu bez víza (v případě, že statut cizince nepodléhá vízové povinnosti).

Žalovaný doplnil, že samotná skutečnost, že se žalobce dopustil trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen, není podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech, důvodem pro zamítnutí žádosti o vízum. Avšak pravomocné rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění má za následek evidování odsouzeného

cizince jako nežádoucí osobu (§ 154 odst. 3 písm. a) zákona o cizincích), čímž je mu zcela odepřen vstup na území České republiky.

Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že zákon o cizincích neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat přiměřenost rozhodnutí a jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce, ani užití čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, neboť v zájmu národní i veřejné bezpečnosti a v zájmu ochrany pořádku a předcházení zločinností je, aby na území republiky nebyl umožněn pobyt cizincům, kteří zde páchají úmyslnou trestnou činnost, a žalobce byl odsouzen za nelegální držení střelných zbraní a munice. Žalobce musel uvážit, že páchání úmyslné trestné činnosti může ve svých důsledcích vést k tomu, že bude nucen proti své vůli území České republiky opustit a dojde k přerušení jeho vazeb na území republiky.

Městský soud v Praze (dále jen „Městský soud“) o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (75 odst. 2 věta první s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná.

Městský soud posoudil věc takto:

Co se týká právní úpravy, Městský soud vycházel z rozhodného znění zákona o pobytu cizinců.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*,“.

Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37...*“.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců „*Ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*,“.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 26. 6. 2014 podal Ministerstvu vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v níž výslovně uvedl, že nemá manželku ani děti, žádnou informaci o tom, že by na území republiky měl družku - vážnou známost, nezmínil, ani do kolonky poznámky.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 7. 3. 2014, sp. zn. 2 T 337/2013, byl žalobce, tehdy obžalovaný, uznán vinným, že si opatřil a nejméně dne 4. 7. 2013 přechovával bez příslušného povolení v místě svého bydliště v P. 2, v ul. U. č. 78/12, v b. č. 11, zbraně, a to samopal vz. 61 Škorpion se zásobníkem s 20 ks nábojů, samonabíjecí pistolí zn. ČZ 92, r. 6,35 mm se zásobníkem s 8 ks nábojů, samonabíjecí pistolí zn. Walther, r. 7,65 mm se zásobníkem se 7 ks nábojů, a další munici, a to 23 ks nábojů r. 0,44 mm S&W Russian, 119 ks nábojů r. 7,65 mm, 5 ks nábojů r. 6,35 mm, 4 ks zásobníků k samopalu Škorpion s 55 ks nábojů r. 7,65 mm, čímž spáchal přečin **nedovolené ozbrojování** podle § 279 odst. 1, 3 písm. a) trestního zákoníku, za který mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání **20 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců a k trestu propadnutí zajištěných věcí, a to uvedených zbraní a munice.**

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 20. 10. 2014, č. j. OAM-220-16/ZM-2014, podle § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, byla žalobci, tehdy žadateli, žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu zamítnuta a povolení mu nebylo prodlouženo, jelikož byl pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2. Při seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí tehdy žadatel vysvětlil, že na území republiky bydlí a pracuje, a soud, který se konal, byl nedorozuměním. Ministerstvo vyloučilo zásah do rodinného života žadatele, kterým není nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého či rodinného života, neboť v Gruzii má matku a na území republiky nemá vybudované rodinné vazby, nemá zde povolený pobyt žádný jeho rodinný příslušník. Proti tomuto rozhodnutí ministerstva žadatel podal odvolání.

Napadeným rozhodnutím ze dne 21. 1. 2015, č. j. MV-170469-3/SO-2014, odvolací orgán zamítl odvolání stěžovatele, nyní žalobce, a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění vysvětlil, že v případě postupu podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (cizinec byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin) nemá správní orgán I. stupně povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, či Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 9 A 222/2010-47. Odvolací orgán současně poukázal na čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle jehož znění má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Navzdory uvedenému odkázal na odst. 2 tohoto článku, podle jehož znění státní orgán může do výkonu tohoto práva zasahovat v případech, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti, v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práva a svobod jiných. Tomuto koresponduje zájem, aby na území republiky nebyl umožněn pobyt cizinci, který zde spáchal úmyslnou trestnou činnost, dle žalobce nelegální držení střelných zbraní a munice. Zájem na národní a veřejné bezpečnosti a ochraně pořádku a předcházení zločinnosti v posuzovaném případě upřednostňuje před zásahem do soukromého života „vážné známosti“ stěžovatele. Poukazuje na uvedený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2013, č. j. 9 A 222/2010-47.

Z dokladů, které si Městský soud před vlastním rozhodnutím obstaral, a to z aktuálního výpisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob a z vyjádření Obvodního soudu pro Prahu 2, vyplývá, že výše uvedené odsouzení k okamžiku rozhodnutí správního orgánu trvalo a v mezidobí nedošlo zpětně ke změně (např. obnovou řízení, či dovoláním k Nejvyššímu soudu). Žalobce jako odsouzený se nachází ve zkušební době podmíněného odsouzení do dne 4. 4. 2017.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný nezohlednil, resp. poukazuje na to, že neměl povinnost zohlednit, dopad rozhodnutí na jeho rodinné vztahy s družkou, ačkoli mu takový postup zaručuje čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Opírá se o trestní rozsudek, kterým mu nebyl uložen trest vyhoštění, proto neshledává důvod, aby správní orgán postupoval jinak než trestní soud. Neztotožňuje s žalovaným, že neuložení trestu vyhoštění trestním soudem nebrání správnímu orgánu ve správním řízení zamítnout žádost žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán je povinen interpretovat právní předpisy ústavně konformním způsobem a je-li více možných výkladů právní normy, pak musí aplikovat takový, který je v souladu s ústavním pořádkem. V tomto případě, zrušením dlouhodobého pobytu mu byl narušen princip materiálního právního státu, kterým je zájem na

ochraně rodinného života dotčené osoby, čímž by se mělo aplikovat „zmírňující“ správní uvážení.

Městský soud konstatuje, že při rozhodování o zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, resp. o zrušení dlouhodobého pobytu, správní orgán posuzuje toliko podmínku stanovenou daným ustanovením, zda byl stěžovatel pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Z dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců plyne, že správní orgán není oprávněn rozhodovat o tom, zda dané ustanovení bude s ohledem na specifika věci v konkrétním případě aplikovat. Nemá možnost správního uvážení, zda by mohl u určitého trestného činu či v některých specifických případech shledat, že nenastaly podmínky pro zrušení dlouhodobého pobytu cizince, zatímco v jiných případech, že takové podmínky existují. Naopak, pokud došlo k pravomocnému odsouzení cizince za spáchání úmyslného trestného činu v době následující po vydání povolení k dlouhodobému pobytu, správní orgán musel přistoupit ke zrušení povolení k dlouhodobému pobytu. V jeho pravomoci není zvažovat další kritéria či konkrétní okolnosti a specifika rozhodované věci jako např. povaha a závažnost spáchaného trestného činu, kooperace s orgány činnými v trestním řízení, dosavadní bezúhonnost stěžovatele ani jeho řádný život po vydání odsuzujícího rozsudku. Nelze z uvedeného důvodu hlouběji posuzovat obsah trestné činnosti stěžovatele, ani zda má či nemá „vážnou známost“. Takovou povinnost správní orgán, potažmo ani soud, nemají. Jinak by postupovali v rozporu s uvedeným zákonným ustanovením. Pouze podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je možné užít správní uvážení, kdy správní orgán musí při posuzování přiměřenosti rozhodnutí přihlížet k dopadům rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. V případě žalobce tomu tak není, neboť dlouhodobý pobyt mu nebyl prodloužen z důvodu § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Možnost správního orgánu zrušit dlouhodobý pobyt cizince s odkazem na § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců představuje vyjádření veřejného zájmu, aby na území České republiky dlouhodobě nepobývali cizinci, kteří se dopustili úmyslné trestné činnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008 - 101, vyjádřil přesvědčení, že proporcionální posuzování práva stěžovatele na ochranu jeho rodiny a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl již zákonodárce přijetím předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo takového cizince na ochranu jeho rodinného života.

Nejvyšší správní soud v předmětném rozsudku dovodil, že výjimkou z pravidla, kdy by správní orgán nemusel aplikovat určitý právní předpis nebo měl užít „zmírňujícího“ správního uvážení, by mohly být výlučně mimořádné okolnosti, zejména, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy materiálního právního státu, zejména v rozporu s principy lidskosti. Připustil, že takovou situací by obecně mohly být i případy, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby.

Taková mimořádná situace v posuzovaném případě nepochybně nenastala. Žalobce v žalobě, v podstatě v návaznosti na tvrzení správního orgánu I. stupně, že zákon o pobytu cizinců v § 37 odst. 1 písm. a) nevyžaduje zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, uvedl, že je třeba se v jeho případě touto otázkou zabývat. V žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, žalobce

vedl, že nemá manželku ani děti, žádnou informaci o tom, že by na území republiky měl přítelkyni, vážnou známost, ani do poznámky nezmínil. Při seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí žalobce pouze uvedl, že na území republiky bydlí a pracuje, a soud, který se konal, byl nedorozuměním, že má vážnou známost, opět nezmínil. Až v žalobě si vzpomněl, že na území republiky má vážnou známost, avšak k jejím údajům odkázal soud na obsah trestního spisu. Nijak ani soudu nedoložil, že by žil v trvalém svazku druh a družka. Z uvedeného je patrné, že v žalobě, ani v předcházejícím průběhu správního řízení žalobce nijak nespécifikoval, v čem konkrétně mělo podle něho dojít k onomu natolik intenzivnímu, nepřiměřenému a bezdůvodnému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, které vedlo k porušení principu materiálního právního státu a z čeho je třeba dovodit povinnost, aby právo na jeho soukromý a rodinný život převážilo nad ochranou veřejného zájmu. Městský soud s ohledem na konstatované neshledal žalobcův případ za natolik hodný zvláštního zřetele, aby principy materiálního právního státu potlačil jako nepřiměřený a bezdůvodný zásah do žalobcova soukromého života. Žalobci nic nebrání v tom, aby svůj další život realizoval ve své vlasti a se svojí rodinou, popř. za ním jeho přítelkyně může odcestovat.

Případnému nedobrovolnému odchodu z území České republiky by muselo předcházet vyhoštění na základě zvláštního řízení, ve kterém je zkoumán dopad takového rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince, jak dostatečně vysvětluje žalovaný, na jehož vyjádření soud v podrobnostech odkazuje.

Dané věci koresponduje dostupná judikatura, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, a dále ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-101, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2015, č. j. 30 A 52/2014-78.

Na základě uvedených skutečností soudu nezbylo jinak, než že žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Za situace, kdy žalobce neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nad běžný rámec jeho činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2017

JUDr. Jan Ryba, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Hrůzová, DiS.